

ซาดา

เรื่องและภาพ ธีญ

๗๕๕๕

เรื่องและภาพ ๕๕

ซาก

เรื่องและภาพ : ธัญลักษณ์ สุขประวิทย์

Typography : tonkawhoney

กราฟิกในเล่ม สำหรับเยาวชน ๑๔ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๘

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๖๑ วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

กลุ่มสาขาวิชาพัฒนาศักยภาพมนุษย์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษา : อ. ดร. พิชญ์ นิลรุ่งวัฒนา

ขอบคุณ : อ. อัจฉรา ประดิษฐ์

ผศ. รพินทร์ (ณ ถกลาง) คงสมบูรณ์

อ. ดร. ธัญญา พิทยาพิทักษ์

ผศ. อนุสรณ์ ดีไหว่

ช่องทางติดต่อ

โทรศัพท์ : ๐๘๑-๑๘๘-๐๓๒๔

อีเมล : beautysookpravit@gmail.com

คำเตือน

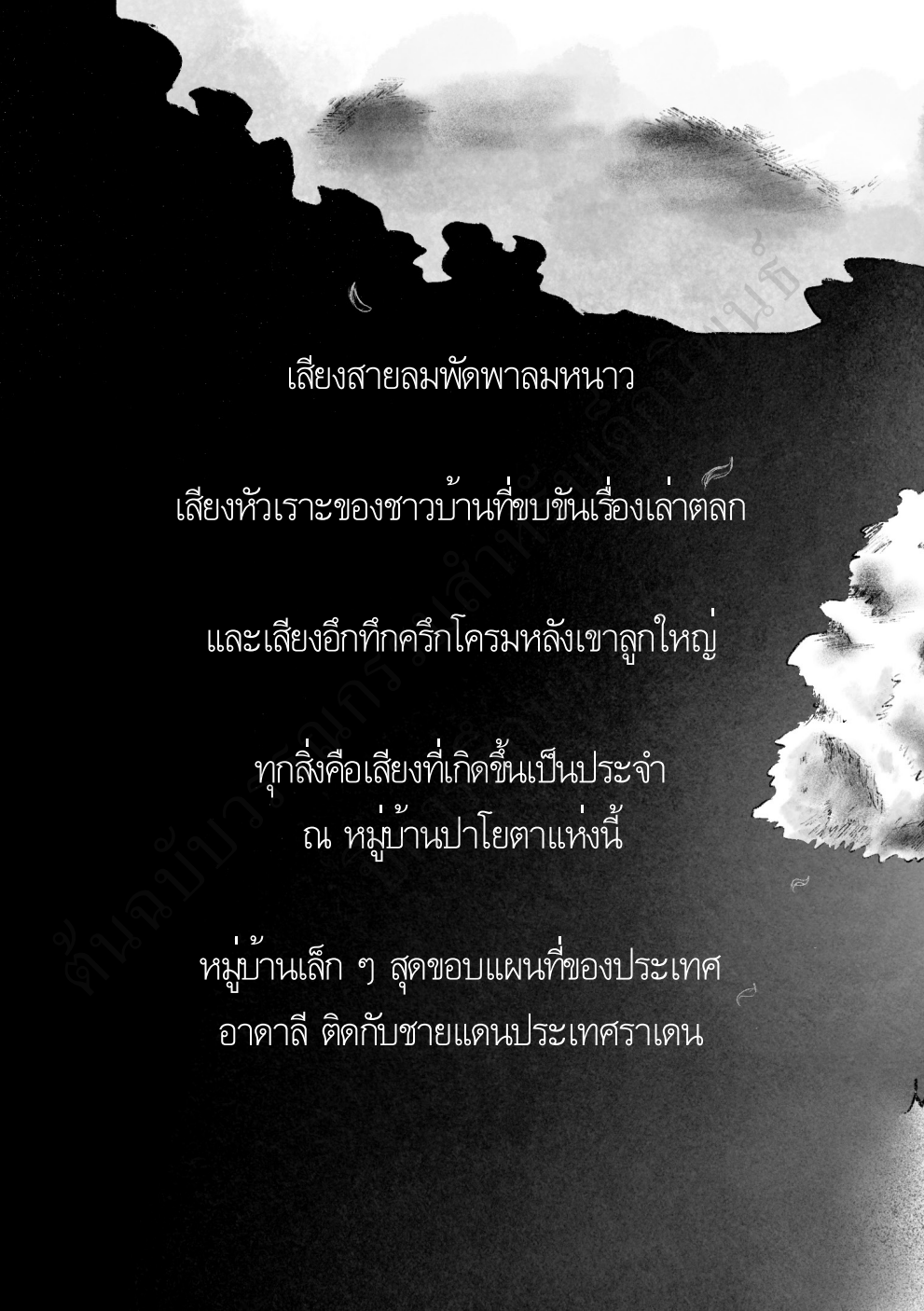
กราฟิกในเล่มนี้อาจมีภาพหรือเนื้อหาที่กล่าวถึงความรุนแรง สงคราม
และการเสียชีวิต โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ ๑

ชินชา

เสียงสายลมพัดพาลมหนาว

เสียงหัวเราะของชาวบ้านที่ขบขันเรื่องเล่าตลก

และเสียงอีกทีก็ครึกโครมหลังเขาถูกไฟไหม้

ทุกสิ่งคือเสียงที่เกิดขึ้นเป็นประจำ
ณ หมู่บ้านป่าไผ่แห่งนี้

หมู่บ้านเล็ก ๆ สุดขอบแผนที่ของประเทศ
อาดาดี ติดกับชายแดนประเทศราเดน

กาลิมเกิดและเติบโต
ณ หมู่บ้านปาโยตา

เขาปฏิเสธความจริงไม่ได้ว่า
ครั้งหนึ่ง

เขาก็เคยเกลียดเสียงเหล่านั้น

เคยร้องไห้ทุกครั้งที่ได้ยิน

และหวาดกลัวทุกครั้งที่มีมันเกิดขึ้น

ทว่าเมื่อเติบโตขึ้น ความรู้สึกเหล่านั้นก็แปรเปลี่ยนเป็น
ความชินชา

เพราะมันคือส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันอันแสนธรรมดา
ของกาลิม

ที่แม้จะหวาดกลัวเพียงใด เขาก็ไม่สามารถเปลี่ยนมันได้

แม้จะมีเสียงดังจากหลังเขาที่น่ารำคาญเพียงใด
รับประกันได้ว่าหมู่บ้านปาโยตามิใช่หมู่บ้านเลวร้าย
เพราะผืนป่า ณ หมู่บ้านปาโยตา คือผืนป่าที่สวยงามที่สุด
มันอุดมสมบูรณ์ ประกอบด้วยพันธุ์ไม้หลายชนิด
และแมลงนานาพันธุ์ และผืนป่าแห่งนี้ยังเป็นที่ที่คาลิมมัก
เล่นซ่อนแอบกับพีคาร์ินเป็นประจำ

คาลิมมักเล่นซ่อนแอบกับพีคาร์ินเป็นประจำ โดยมี
กฎเพียงข้อเดียวที่พวกเขาต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด
หากได้ยินเสียงดังราวกับโลกแตก

จิ้งจอกออกจากป่าทันที

นอกจากนี้ศาลิมยังช่วยพ่อแม่ทำสวน พวกเขา
ปลูกผักผลไม้มากมายทีเดียว
ทั้งมันฝรั่ง แครอท ข้าวสาลี และฟักทอง
พวกมันนะ คือเสบียงชั้นดีสำหรับหน้าหนาวที่ใกล้จะ
มาถึง

หมู่บ้านปาโยตา มีธรรมเนียมที่ทุก ๆ บ้านต้อง
ปฏิบัติกัน คือ การสวดมนต์พร้อมหน้าก่อนกินอาหาร

กาลิมชอบเวลานี้เป็นที่สุด
เพราะมันคือสัญญาณว่าหลังจากนี้
เขาจะได้กินของอร่อยจากแม่
เขาจะได้ฟังเรื่องเล่าจากพ่อ
และเขาจะได้หยอกล้อกับพี่สาว
แม้บางครั้งอาจมีเสียงดั่งขึ้น
พวกเขาก็หัวเราะ และกินข้าวต่อ

มันไม่ใช่ชีวิตที่ดีเด่นอะไร แต่สำหรับกาลิม
แค่นี้ก็สุขใจแล้ว

ภาพสำหรับเด็ก
2568

บทที่ ๒

ตีนตระหนก

โชคดีของสองพี่น้องที่วันนี้ผักหมดเกลี้ยง
พวกเขาจึงเหลือเวลาไปวิ่งเล่น

ครานี้คาลิมเป็นคนซ่อน และคาริน
เป็นคนหา คาลิมคุ้นเคยกับพื้นที่เป็นอย่างดี
ดี เขารู้ว่าที่ใดเป็นที่ซ่อนที่เหมาะสม

มันคือพุ่มไม้ใกล้ต้นสนใหญ่ พุ่มของมัน
ใหญ่เสียจนบังศาลิมได้มิด

พี่คารินจะต้องหาเขาไม่เจอแน่ ศาลิมคิด

ตูม !!!

เสียงระเบิดดังขึ้น

รอบนี้มันดังกว่าครั้งไหน ๆ

ในความทรงจำของศาลิม

ศาลิมรีบลุกขึ้นจากที่นอน เขาวิ่งพร้อม

ตะโกนร้องหาพี่คาริน

“พี่ พี่อยู่ไหน พี่คาริน” เขาตะโกนสุดเสียง

วิ่งไปไม่ได้ไกลนัก เขาก็เจอพี่คาริน
ใบหน้าของเธอดูหอบเหนื่อย ผมเผ้ากระเซอะ
กระเซิงกว่าตอนเข้าป่า

ทั้งสองไม่พูดพร่ำทำเพลงใด ๆ รีบจูงมือ
พากันวิ่งออกจากป่า

คาติมและคารินวิ่งไกลถึงหมู่บ้านก็เห็น
ชาวบ้านต่างยืนออกกันเป็นกลุ่มก้อนใหญ่

ความโกลาหลบังเกิดขึ้น

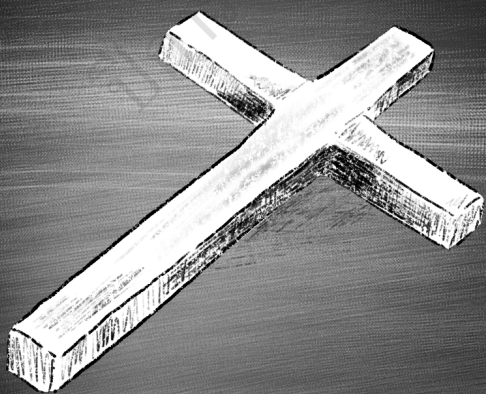
เด็กเล็กร้องไห้แง ส่วนผู้ใหญ่เองก็มี
ท่าทางลึบสน เพราะเสียงครั้งนี้ดังสนั่นราวโลก
แตกเพียงครั้งเดียวก่อนจะเงียบลงราวกับไม่มี
สิ่งใดเกิดขึ้น

มันมีเพียงเสียง แต่ไม่มีควัน ไม่มีร่องรอย
ระเบิด พวกทหารพยายามคุมสถานการณ์

“ทุกคนใจเย็น มันคงเป็นระเบิดเหมือนที่
ผ่านมา” ทหารคนหนึ่งกล่าว

ท้ายที่สุด วันนั้นก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น
ชาวบ้านเริ่มทยอยกลับไปใช้ชีวิตเหมือนปกติ
ครอบครัวของคาลิมก็เช่นกัน
คาลิมและคารินวิ่งไปหาพ่อแม่
พวกเขาโอบกอดกัน
ไร้คำพูดปลอบโยนใด ๆ มีเพียงสัมผัสแผ่วเบา
จากแม่ที่คอยลูบหัว

เมื่อตึกคาลิมทอดถอนแน่น คืนวันนี้หลับยาก
กว่าทุกวัน
เพราะเสียงระเบิดวันนี้ มันแปลกกว่าทุกที
คาลิมกังวลถึงมัน
เขาภาวนาให้ไม่มีเหตุการณ์เลวร้ายเกิดขึ้น
ทว่าคำภาวนาของคาลิมกลับส่งไม่ถึงพระผู้เป็นเจ้า

รุ่งเช้าวันนี้ คาลิมมิได้ตื่นเพราะเสียงนก
ร้องเช่นวันปกติ แต่เขาสะดุ้งตื่นขึ้นเพราะเสียงของ
ชาวบ้าน มีทั้งเสียงคำทอ เสียงบ่นจิ้งจ่า และเสียง
ร้องไห้

กาลิมรีบลงบันได และชะโงกหน้า
มองออกไปนอกหน้าต่าง เขาเห็นเหล่าทหาร
พยายามควบคุมสถานการณ์แต่มันไม่ได้ดีขึ้น
“พ่อ พ่อ เกิดอะไรขึ้นเหรอ” กาลิมถามพ่อ
ที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ

“มีเสียงปืนดังขึ้นใกล้หมู่บ้านนะลูก” พ่อ
ตอบ กาลิมพยักหน้า เขาพอเข้าใจความโกรธ
เกรี้ยวของชาวบ้าน

ชีวิตที่ต้องอยู่กับมันให้ได้ ไม่ว่าอะไร
จะเกิดขึ้นก็ต้องชินกับมัน

คงเป็นความผิดของพวกเราที่อาศัยอยู่ใกล้
ชายแดน แต่ถ้าเลือกได้ ใครเล่าจะอยากเอาชีวิต
มาแขวนไว้บนเส้นตาย

ทหารที่เข้ามาช่วยเหลือทำได้เพียงแค่
ระงับเหตุไม่ให้เกินเลย พวกเขาจึงต้องเป็นแพะรับ
ความโกรธเกรี้ยวของชาวบ้านที่ทนทุกข์

กาลิมนั้นมองเหตุการณ์ที่หน่วยพร้อมครอบครัว
ทันใดนั้นเสียงทุกเสียงก็สงบลง เพราะมีทหารคนหนึ่ง
เดินโซซัดโซเซมาทางเข้าหมู่บ้าน

“เฮ้ ! นายมาจากหน่วยไหน” ทหารประจำ
หมู่บ้านปาโยตาเอ่ยถาม ทว่ากลับไม่มีเสียงอันใด
ตอบกลับ ทหารคนนั้นยังคงเดินเข้ามา

“บอกหน่วยของนายมา นี่คือการคำสั่ง!” ทหาร
ประจำหมู่บ้านปาโยตาตะโกนขึ้นพร้อมยกปืนเล็ง
ไปทางทหารผู้น่าสงสัย

ทว่าทหารคนนั้นกลับยังเดินมาอย่างเงิบสงัด
เขาเดินช้าไถลเรื่อย ๆ จนกาลิมเห็นใบหน้าของเขา

ซาก

คำนี้ผุดขึ้นมาในหัวของกาลิม เพราะนายทหาร
ตรงหน้าช่างคล้ายซากศพเหลือเกิน

ตาของเขาเหลือองซีดไร้ประกายชีวิต ร่างกาย
ชูปนมจนเห็นโครงกระดูก กระนั้นตรงท้องกลับโป่งนูน
ราวกับคนท้อง

กาลิมคิดว่าเขาตาฟาด แต่เขาเห็น..กิ่งไม้แห้ง
ทะลุออกมาจากเสื้อของทหารนายนั้น

กาลิมเอามืออุดปาก ภาพที่เห็นนั้นมันน่า
สะอิดสะเอียนเกินไป และจู่ ๆ เขาก็มองไม่เห็นสิ่งใด
“อย่ามองนะ” พี่คารินกระซิบ เป็นเธอที่
เอามือมาปิดตาเขา

“เฮ้ย! ฉันขอสั่งให้นายถอยไป เดี่ยวนี้”
เสียงตะโกนดังขึ้นอีกครั้ง ชาวบ้านเริ่มวิตกกังวล
กาลิมสัมผัสได้จากเสียงกระซิบกระซาบรอบตัว
“มันใช่คนใช่ไหม”
“ถ้ามันเป็นทหารของราเดนละ”
“แม่คะ แม่คะ หนู...”

น้ำเสียงหลากหลายดังเข้ามาในหูของกาลิม
เขาเหม็นปากแฉ่นเพราะเขาเองก็กังวลเช่นทุกคน
แม้เราจะอยู่กันจนชิน ทว่าไม่มีครั้งไหนเลยที่มีทหาร
แปลกหน้าเข้ามาใกล้หมู่บ้านปาโยตา

ปัง ปัง ปัง!!

เสียงปืนดังขึ้น คาลิมเด่ว่าทหารน่าสงสัยคนนั้นถูก
ยิง และสถานการณ์คงกลับมาสงบอีกครั้ง

ทว่าเขาคิดผิด ชาวบ้านเจ็บไปชั่วคราว
ก่อนกรีดร้องออกมา

“มันยังไม่ตาย มันยังไม่ตาย!!”

“กรีด มันกัดเขาแล้ว!”

มือที่บิดาเลื่อนหายไป เพราะมือนั้น
จับมือของเขาแทน

“คาลิม วิ่งเร็วเข้า เราต้องหลบภัยแล้ว!”
ฟิคารินตะโกนสุดเสียงพร้อมกระซอกเขาวิ่งออกไป

ในจังหวะที่วิ่งเขาก็เห็นฝนร้าย เขาเห็นซากทหาร
กำลังกัดกินทหารประจำหมู่บ้าน

ทหารคนนั้นเป็นคนที่คาลิมรู้จักดี เพราะเขาเป็น
นายทหารหนุ่มที่คอยให้ขนมคาลิมเสมอ พร้อมส่งรอยยิ้มให้
คาลิม

“พี่นะ มีแฟนสาวรออยู่ที่เมืองรูริค ถ้าหากเลิกประจำ
การเมื่อไหร่ที่จะกลับไปขอเธอแต่งงาน” เสียงของนายทหาร
คนนั้นดังขึ้นในหัวคาลิม

ตอนนี้เขาหมดลมหายใจเสียแล้ว เลือดไหลนอง
เต็มพื้นหน้าหมู่บ้าน ทุกคนเริ่มวิ่งหนีไปคนละทิศคนละทาง
คาลิมก็เช่นกัน ไม่มีเวลาอาดูรผู้อื่น เพราะตอนนี้สัญญาณของ
สงครามเริ่มขึ้นแล้ว...

บทที่ ๓

หวาดกลัว

คาถิมกำลังวิ่งพร้อมกับชาวบ้านคนอื่น ๆ
เขาหมดแรงวิ่งแล้ว แต่เขาหยุดไม่ได้
เพราะหากหยุดวิ่ง เขาคงโดนมวลคนเหยียบย่ำจนตาย
ไม่มีใครสนใจหรอกว่าจะมีใครล้มลงไป
เพราะนาที่นี้ ทุกคนล้วนคำนึงถึงชีวิตตนเอง

ตอนนี้เขาไม่ได้จับมือกับพีคาร์ิน
เพราะฝูงชนพรากพวกเขาออกจากกัน
แต่อย่างน้อย เขาก็ยังเห็น พ่อ แม่ และพี่อยู่ในมวลชน

ในที่สุดพวกเขาก็มาถึงหลุมหลบภัย ทุกคน
ต่างแย่งชิงลงไปเป็นคนแรก

คาลิมโดนดันไป ดันมา จนเวียนหัวไปหมด
รู้ตัวอีกทีเขาก็ถูกดันเข้ามาในหลุมเสียแล้ว เขามอง
ซ้าย มองขวา แต่ก็ไม่เจอครอบครัวเขาลักคน

“ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร” คาลิมพูดกับตนเอง
เขาลูบมือตัวเองเข้าไปเข้ามา

“คาลิม” เสียงตะโกนของพ่อดังขึ้นจากที่ไหน
ซักที่ เขาได้ยืนยันชัดเจนท่ามกลางเสียงอลม่าน
คาลิมรีบหันไปมอง แม้จะยังไม่เห็นพ่อ แต่เขาก็
พยายามแหวกฝูงชนไปที่ต้นตอเสียง

“พ่อ แม่ พี่คาริน” เขาตะโกนสุด
เสียง แม้จะร่างกายจะอ่อนล้าเพียงใด เขาก็
พยายาม และพยายามก้าวต่อไป จนในที่สุด
เขาก็เจอครอบครัวของตนเอง

ทุกคนต่างอยู่ในสภาพไม่สู้ดีนัก มอมแมมไปเสีย
ทั้งตัวจากดินโคลน และเสียหุลุดลุ่ยจากการโดนกิ่งไม้เกี่ยว

“นี่กว่านายจะเข้ามาไม่ทันแล้ว” เธอพูดเสียงสั้น
พร้อมชกหมัดเข้าอกของเขา คาลิมหัวเราะ เขาไม่ถือสา
อะไรเธอ เพราะเขารู้ว่าเธอเป็นห่วงเขา
เธอร้องให้

แม้คาลิมจะไม่เห็นน้ำตา แต่เขารู้ว่าเธอต้องร้องไห้
ก่อนที่จะมาเจอเขา เพราะเขาเห็นตาและจมูกแดง ๆ และ
อีกอย่าง เธอทำให้เขาหัวเราะได้ในตอนที่เขายากร้องไห้
ออกมาเช่นกัน

พวกเราทั้งพ่อ แม่ พี่คาริน และคาลิมกอดกันตัว
กลม ให้กำลังใจกันและกัน

“เราจะได้กลับบ้านแน่ลูกรัก” พ่อพูด และคาลิมก็
หวังเช่นนั้น

ศูนย์บรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

คาลิมและครอบครัวเกาะกลุ่มกันในมุมหนึ่งของ
หลุมหลบภัย

ในนี้ทั้งมืด และหนาว แม่พอจะให้เสื้อคลุมกับ
เขาก็ตาม มันก็ไม่อุ่นพอ

อาหารที่ได้กินก็มีแค่ขนมปังหยาบ ๆ และเนื้อ
ตากแห้งแสนเค็ม พ่อพยายามเล่นมุขตลกกว่าเนื้อแห้งเค็ม
ราวกับไปซุบเกลือ หรือขนมปังแห้งจนแทบจะเป็นทราย
มันไม่ตลกเลยแต่เพราะพ่อ เขาจึงหัวเราะออกมาได้

คาลิมคิดถึงผ้าห่มอุ่น ๆ และกับข้าวแสนอร่อยที่
แม่ทำ ทว่าเขายังออกไปไม่ได้ เสียงด้านนอกยังไม่สงบ
ลงแม้แต่หยก

คาถิมทำได้เพียงนั่งเบียดเสียดกับชาวบ้านใน
หลุมอันแสนคับแคบ และพยายามข่มตาลงนอนแม้เสียง
กราดยิงด้านนอกจะยังคงดังอยู่

เขาเห็นว่าทุกคนต่างกุมมือภาวนา ขอร้อง
พระเจ้า หรืออะไรก็ตามแต่
เพื่อให้ช่วงเวลานี้ผ่านไปเสียที เพราะพวกเขา
เจียนจะบ้าในหลุมแคบนี้แล้ว

ในที่สุดเสียงก็เงียบลงหลังจากที่มันดังต่อเนื่องถึง
3 วัน ทหารนายหนึ่งออกจากหลุมไปดูลาดเลารอบหลุม
หลบภัย

“ด้านนอกปลอดภัยดี เตรียมอพยพกลับหมู่บ้าน”
เขากล่าว

ชาวบ้านร้องเฮตีใจกันยกใหญ่ ครอบครัวยของ
เขารับกอบเก็บของอันน้อยนิดที่พกดติดตัวมาด้วย
ใจของคาติมเหมือนกำลังเต้นระบำ เขารู้สึก
ราวกับมีผีเสื้อบินว่อนเต็มท้อง

เขาพร้อมแล้วที่จะกลับบ้าน

พวกเราค่อย ๆ ออกจากหลุม สูดอากาศ
ภายนอกที่ไม่ได้สูดมานาน

ขามาทุกคนต่างสับสนและตื่นตระหนก
แต่ข้ากลับทุกคนต่างมีรอยยิ้ม ไม่มีการเบียดเสียดซึ่ง
กันและกัน

ทางเดินกลับบ้านไม่มีสิ่งกีดขวางใด ๆ มัน
ราบรื่นเสียจนคาติมฮัมเพลงพื้นบ้านออกมา

จนกระทั่งใกล้ทางเข้าหมู่บ้านนั่นเอง
ทหารก็สั่งพวกเขาให้หยุด

“หนี ! หนีไปเร็วเข้า มันยังไม่จบ” ทหารคนนั้น
ตะโกนสุดเสียง

ความสงบพลันหายไปในพริบตา ทุกคน
ราวกับนกแตกรังวิ่งไปเสียคนละทิศคนละทาง
ครั้งนี้เขาโชคไม่ดีเหมือนครั้งก่อน คาลิมถูก
ต้นจันทน์ล้มลง เขารีบขุดตัวตามสัญชาตญาณ

เขาได้ยินเสียงพ่อเรียกเขาเสียงดังยิ่งกว่าครั้ง
ไหน แต่เสียงของพ่อก็ห่างไกลไปเรื่อย จนในที่สุดเขา
ก็ไม่ได้ยินเสียงพ่ออีก

มีคนมากมายวิ่งผ่านเขา บางคนเหยียบแขน
คาลิม คาลิมทำได้เพียงร้องโอดโอยด้วยความเจ็บปวด
มันเจ็บราวกับถูกต้นไม้ยักษ์ทับแขน

ทันใดนั้นเขาก็ถูกจุดขึ้นมาพาดหลังใครบางคน
เขาจึงเห็นเหตุการณ์ทุกอย่าง

ว่านรกบนดินเป็นเช่นไร...

บทที่ ๔

เค็ดอาหาร

กาลิมถูกช่วยจากการถูกเหยียบกระนั้นเขาก็ยังไม่รู้สึกดีขึ้น เพราะตอนนี้เขากำลังถูกแบกโดยชายแปลกหน้าที่กำลังวิ่งไปที่ไหนก็ไม่อาจทราบได้

กาลิมเหมือนถูกระสอบที่ส่ายไปส่ายมาตามแรงเหวี่ยง เขาคลื่นไถ้จนจะอาเจียน หัวมีนจนนึกอะไรไม่ออก

ภาพสุดท้ายที่เห็นคือหญ้าบนผืนป่า ก่อนภาพทุกอย่างจะดับไป...

“ไอ้หนู ไอ้หนู ตื่นได้แล้ว” เสียงปริศนาดังขึ้น
กาลิมรู้สึกถึงแรงตบแผ่วเบาที่แก้ม

“คุณเป็นใครครับ..” คาลิมถามเสียงเบา
“อิกอร์ ฉันชื่ออิกอร์ ฟั้นแล้วก็เตรียมตัว
ซะ เดี่ยวเราต้องเดินทางกันต่อ” ทหารคนนั้น
ไม่ลิ อิกอร์ตอบก่อนหันหลังไปจัดเตรียมของ
ใส่เป้ใบใหญ่

คาลิมยังคงสับสนอยู่ เขากุมแขนข้างที่
ถูกเหยียบ มันบวมเป่งจนน่ากลัว โชคดีที่มัน
เป็นแขนที่เขาไม่ถนัด

คาลิมมองสถานที่ที่เขาอยู่ เขาพบว่ามัน
เป็นกระท่อมหลังเล็ก ไม่มีใครอยู่เลยนอกจาก
เขาและอิกอร์...

“คุณอิกอร์ครับ ผม ผมกลับไปหาครอบครัวได้ไหม”
คาลิมถามอีกครั้ง

“โอ้หนู เธอชื่ออะไร” อิกอร์เมินคำถาม ก่อนพาเป้
ใบเล็กกว่าไว้ตรงหน้าคาลิม

“คาลิมครับ”

“คาลิม ตอนนี้เธอต้องเอาตัวรอดก่อน หมู่บ้านปาโยตา
เป็นสนามรบแล้ว เราจะต้องอพยพ ฉันเชื่อว่าชาวบ้านปาโยตา
ทุกคนต้องอพยพไปเมืองอัลกุสต์ ไว้เราไปถึงที่นั่นค่อยไปตามหา
ครอบครัวของเธอ” อิกอร์ตอบพร้อมกับจับแขนช่วยคาลิม
คาลิมเบ้หน้าเพราะความเจ็บปวด

อิกอร์หยิบสมุนไพรบางอย่างออกมาจากกระเป๋า ยื่นให้
คาลิม “เคี้ยวซะ”

คาลิมอ้าปากเคี้ยวสมุนไพรรสฝาด เคี้ยวไปลักพักอิกอร์
ก็ยื่นมือมาตรงหน้า “คาย”

คาลิมทำตามสั่ง อิกอร์ไม่ชะแวงของที่คายออกมา
แม้แต่หยด อิกอร์นำสมุนไพรที่ถูกเคี้ยวมาขโหลมแขนข้างซ้าย
ของคาลิมก่อนพันด้วยเศษผ้า

“เอาละคาลิม ลุกขึ้น พวกเราจะขี่ม้าไปเมืองอัลกุสต์”
อิกอร์พูดก่อนเดินไปเปิดประตู

ตั้งแต่ต้นจนจบมีเพียงอีกอร์พูดฝ่ายเดียว คาลิม
ไม่ได้พูดอะไร เพราะเขากำลังสับสนกับเหตุการณ์ที่กำลัง
เกิดขึ้น สมองของเด็กน้อยกำลังประมวลผลสิ่งที่เกิดขึ้น

สนามรบ...

บ้านเกิดของเขากลายเป็นสนามรบ..
พ่อ แม่ พี่คาริน ทั้งหมดจะยังปลอดภัยไหม

แล้วบ้าน บ้านของเราละ..

“เฮ้ ไอ้หนูรีบมาเร็วเข้า ไม่งั้นซากได้กล่มที่นั่นแน่”
เสียงตะโกนอึกออร์ดังขึ้นเรียกสติของคาลิม

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับ
ปีการศึกษา 2568

เขาหันไปขานรับ “ครับ”
ก่อนจะวิ่งตามอีกอร์ไป เขาถาม “ซากอะไรหรรครับ”
อีกอร์ตอบกลับ “ก็ซากศพเดินดินในหมู่บ้านเธอไงล่ะ”
“และตอนนี้ทหารเองก็ยังวิจัยเชื่อนี้อยู่ เรายังมีข้อมูล
ไม่มากรู้แค่พวกมันแพร่เชื้อได้ผ่านเลือด เธอต้องระวังพวกมัน
ให้ดีจ้ะ”

หากถามว่าคาลิมีเชื่อใจอีกอร์ไหม เขาก็คงตอบทันที
ว่าไม่

แต่คาลิมีทางเลือกที่ดีกว่านี้หรือ

อีกอร์บอกคาลิมว่าอีกหนึ่งอาทิตย์จะถึงเมืองอัลกุสต์
และการนั่งม้าไม่ได้สบาย มันเจ็บ เจ็บมาก ๆ

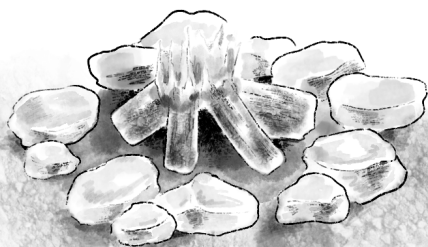
คาลิมต้องเกร็งตลอดเวลาเพื่อทรงตัว แต่อีกอร์กลับ
ดูปกติดี

จนพระอาทิตย์จวนจะตกดิน พวกเขาก็เริ่มพักกิน
ขนมปังและเนื้อแห้ง กองไฟกองน้อยถูกก่อโดยอีกอร์ เพื่อ
ให้ความอบอุ่น คาลิมกระชับเสื้อของพ่อให้แน่นขึ้น

“คุณอิกอร์ครับ ทำไมคุณถึงช่วยผมเหรอ
ครับ” มันเป็นคำถามในใจคาลิมตั้งแต่พบอิกอร์
เขามีเหตุผลอะไรที่จะพกตัววิ่งไปตลอด
การเดินทาง

อิกอร์เงยไปชั่วคราว ก่อนที่จะเอามือลูบหัว
คาลิมจนยุ่งเหยิงกว่าเดิม

“ผู้ใหญ่ใจร้ายคนไหนจะทิ้งเด็กได้ลงกันเล่า”

“ไอ้หนู เธอทำให้ฉันนึกถึงลูกชายเลยละ...”
อิกอร์พูด เขาไม่ได้ยิ้มอ่อนโยนอันใด มีเพียงใบหน้าเรียบเฉย
เขาทำเพียงลูบหัวคาลิมไปมา

“แล้วลูกชายคุณ อยู่ไหนหรือครับ..” คาลิมหลุดปาก
ถามออกไป เขาพลันตระหนักว่ามันอาจเป็นคำถามเสียมารยาท
แต่ก่อนที่คาลิมจะพูดอะไรออกไปอิกอร์ก็ตอบกลับมาเสียก่อน

“เขาปลอดภัยดีในเมืองอัลกุสต์ นั้บ ๆ ดูแล้วฉันไม่ได้
เจอหน้าพวกเขามาปีสองปีแล้วละ”

“อ่า... ผมขอโทษนะครับ คุณไม่ได้กลับไปเจอครอบครัว
บ้างเหรอครับ” คาลิมถามอีกครั้งเมื่อเห็นว่าอีกอร์ไม่ดูท่าอะไร

อีกอร์ถอนหายใจก่อนตอบ “เพราะหน้าที่ของฉันนะ
ฉันโซครายที่จับฉลากได้มาเป็นทหารประจำเมืองปาโยตา พวก
เราทหารชั้นผู้น้อยไม่ได้มีสิทธิ์เลือกอะไรหรอกเจ้าหนู”

บทสนทนาจบลงทันใด คาลิมนั่งเงียบเพราะเขาไม่รู้จะ
กล่าวอะไรต่อ สำหรับเขาหมู่บ้านปาโยตาคือบ้าน แต่สำหรับ
อีกอร์มันอาจจะเป็นนรกก็ได้ เพราะลึก ๆ ในใจคาลิมก็รู้ว่าเสียง
ดังครึกโครมหลังเขาไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นประจำในหมู่บ้านอื่น

“ผมขอโทษนะครับ” คาลิมพูดเสียงแผ่ว

“เธอขอโทษทำไม?” อีกอร์ถามก่อนกัดขนมปังเข้าปาก
เป็นคำสุดท้าย

“ผมแค่รู้สึกว่าคุณขอโทษ เพราะหมู่บ้านของผมทำให้
คุณต้องลำบาก”

“ไม่หรอก มันไม่ใช่ความผิดของเธอหรอก มันก็แค่ความ
เฮงซวยบนโลกนี่” อีกอร์พูดก่อนจะดึงตัวคาลิมลุกขึ้นยืน

“เฮลละ เราเดินทางกันต่อเถอะ”

“ครับ” คาลิมตอบ

ในใจเขายังคงตั้งคำถามกับคำพูดอีกอร์
ความเฮงช่วยมันเริ่มตั้งแต่ตอนไหนนะ
ตอนที่เขาต้องพรากจากครอบครัว
ตอนที่เขาโดนเบียดจนล้ม
ตอนที่เขาเผชิญกับพวกซาก
ตอนที่เสียงดังราวโลกแตกเกิดขึ้น

หรือจริง ๆ มันเกิดขึ้นก่อนเขาเกิดเสียอีก

ต้นฉบับวรรณกรรมดำให้
ปีการศึกษา 2568

บทที่ ๕

คาดหวัง

วันนี้คาลิมยังรู้สึกปวดแขนข้างซ้ายหน่อย ๆ ตอนนี้นั้น
ไม่บวมเป่งแล้ว มันเป็นรอยซ้ำจ้ำ ๆ อีกอร์บอกกับคาลิมว่าโชคดี
แค่นั้นที่เขาไม่ถูกเหยียบจนกระดูกหัก

แขนซ้ายของเขาทำอะไรไม่ได้มากนัก คาลิมจึงใช้แขน
ขวาเป็นหลัก

ทั้งกอดเอวอีกอร์ให้แน่น เพราะมั่วตัวนี้มันวิ่งไวเสียจน
คาลิมเกือบพลัดตกอยู่หลายครา

ทั้งใช้หยิบข้าวของต่าง ๆ เพื่อใช้งานและไม่เป็นตัวถ่วง
อีกอร์มากเกินไป

และสุดท้าย เขาก็ใช้มันในการปลอมแปลงตนเอง
ยามคาลิมคิดถึงบ้านและครอบครัว...

“คาลิม ปีนต้นไม้เป็นไหม” อีกอร์หันมาพูดกับคาลิม

“พอได้ครับ” เขาตอบพลางนึกถึงพี่สาว พี่คารินนะ ปีนต้นไม้เก่งกว่าเขาเสียอีก แม่เคยแซวพี่ว่าชาติก่อนต้องเคยเกิดเป็นกระรอกแน่ ๆ จึงปีนเก่งขนาดนี้

“ดี พักมาไว้ เราจะขึ้นต้นไม้กัน” อีกอร์พูดก่อนจะชักมือคาลิมออก เขาลงม้าย่างเก้ ๆ กัง ๆ ต่างจากอีกอร์ที่กระโดดลงอย่างเชี่ยวชาญ

อีกอร์เลือกต้นไม้ที่สูงไม่มากเกินไปและไม่เตี้ยเกินไป และผูกม้ายาวไว้ใต้ต้นไม้

“เจ้าหนู เหยียบมือฉัน แล้วรีบขึ้นไป” อีกอร์สั่ง เขายื่นมือเตรียมรับคาลิม

คาลิมสังเกตว่าอีกอร์ดูเคร่งเครียดผิดปกติ จึงไม่ถามอะไร เขารีบปีนต้นไม้ให้ไวที่สุด

เมื่อทั้งคู่หาที่พอนั่งบนต้นไม้ไม่ได้ อิกอร์ก็หันมาส่ง
สัญญาณให้คาลิมีเจียบ คาลิมีจึงรู้ทันทีว่า มันคงมีอะไรสักอย่าง
ตามพวกเขา...

คาลิมีเริ่มตัวสั่น เขายังติดต่อกับภาพซากที่กระซวก
กัดกินทหารผู้นำสงสาร

เหงื่อเริ่มออกที่มือจนคาลิมีหวาดเสียวว่าจะตกต้นไม้
ยิ่งพวกเขาเจียบเท่าไร คาลิมีก็ยิ่งจินตนาการถึงพวกเขามาก
เท่านั้น...

บรรยากาศรอบข้างเจียบลงจัด จนกระทั่งมีเสียงเหยียบ
กิ่งไม้ดังขึ้นด้านล่าง

อิกอร์เกร็งตัว ส่วนคาลิมีเหงื่อออกจนมือเปียกปอน
แต่ทันทีที่คาลิมีเห็นคนที่อยู่ใต้ต้นไม้ เขาพลันลืมหูลืมทุกอย่าง

ต้นฉบับลิขสิทธิ์
สำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

“แม่ ! ” คาลิมตะโกนสุดเสียง ก่อนรีบหาทางลงต้นไม้
“เจ้าหนู เตี้ย ! ” อีกอর্তะโกนห้ามแต่ไม่ทัน คาลิมลง
ต้นไม้เรียบร้อยแล้ว

เสียงของคาลิมดังพอที่จะดึงดูดความสนใจของแม่ เธอ
รีบหันตามเสียง เมื่อพบลูกชาย น้ำตาก็พลันไหลออกมา

“ลูกรัก..” เธอพูดพร้อมอ้าแขน คาลิมรีบเข้าไปสวมกอด
เขาดีใจจนเหมือนผีเสื้อจะบินว่อนในท้อง

ก่อนที่จะเขาจะพูดคุยกับแม่ต่อ อิกอร์ก็กระซอกเขาออกมา
“คาลิม ตั้งสติ” อิกอร์พูดก่อนจะไปทางแม่ คาลิมมองไปตามนิ้ว
อิกอร์และพบว่าแม่ของเขามีรอยกัดที่แขน

“แม่ แม่โดนกัดเหรอ” เขาถามความดีใจพลันสลาย
กลายเป็นความวิตกกังวล

เขากาวนาให้แม่ตอบว่าไม่ กาวนาให้มันเป็นเพียงรอย
ฟันสัตว์

“จ๊ะ แม่โดนพวกมันกัด..”แม่พูด พลังเอามือปิดแขน
คำตอบของเธอฟังโลกทั้งใบของคาลิมในพริบตา

อีกอรรถดลคาลิมไว้แน่นไม่ให้พุ่งตัวไปหาแม่
คาลิมพยายามดิ้นสุดแรง เขาโวยวายใส่อีกอรรถ

“ปล่อยนะ คุณบอกเองว่าเรายังไม่แน่ใจเรื่องเชื้อ เพราะ
งั้น เพราะงั้นแม่ของผมน่าจะไม่ติดเชื้อก็ได้” คาลิมตะโกนพลาง
ร้องไห้ไป เขาไม่เชื่อว่าแม่เขาจะติดเชื้อ แม่อาจจะเป็นส่วนน้อย
ก็ได้ที่ไม่ติดเชื้อ คาลิมเชื่อเช่นนั้น

“คาลิม แม่ของเธอถูกกัด มันสายไปแล้ว...”

“คุณ.. คุณทหารคะ ฉันมีเวลากี่วันหรือคะ”

แม่ถามอีกร้อ เธอคงจะรู้ตั้งแต่โดนกัดว่าร่างกายเธอไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

“อืม.. คงประมาณห้าวัน ผมเสียใจด้วยจริง ๆ” อีกร้อตอบพร้อมเสตามองไปทางอื่น

แม่ของคาลิมยิ้มให้อีกร้อ เธอใช้น้ำตาและพยายามเว้นระยะห่างกับคาลิม

“คาลิม แม่รักลูกนะ” เธอพูดราวกับจะจากลาทันที

“แม่ ! แม่ ! ไม่ ! มันเหลือเวลาห้าวันไซ้
ไหม ขอผมอยู่กับแม่นะคุณอิกอร์ คุณไปอัลกุสต์เลยก็ได้
ผม ผมจะอยู่กับแม่เอง” คาลิมขอร้องอิกอร์

ณ ตอนนี คาลิมมีเพียงแม่เป็นครอบครัวคน
เดียวเท่านั้น

เขาไม่รู้ว่าพ่อหรือพี่สาวอยู่ไหน และเขาก็ไม่อยาก
ทิ้งแม่ให้โดดเดี่ยว

อีกอร์นั่งเยียบลักพัก มองคนทั้งคู่

“ได้”

“แต่ให้ฉันมัดเธอไว้กับต้นไม้ตลอดสี่วัน และ
ไอ้หนูห้ามเข้าใกล้แม่มากเกินไป”

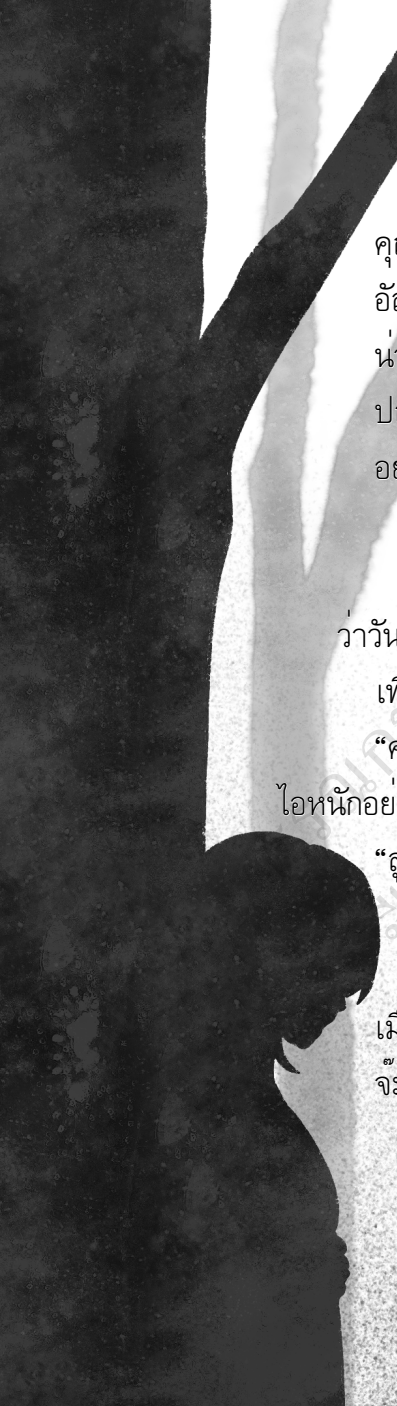
“ตกลง ตกลง ผมจะทำตามที่บอก” คาลิมรีบ
ตอบ เขากลับอีกอร์เปลี่ยนใจ

อีกอร์ปล่อยตัวคาลิม เขานำเชือกออกจาก
เบ้และค่อย ๆ เดินไปทางแม่ของคาลิม

“ขอโทษนะครับ” อีกอร์พูดเสียงเบาหวิว แม่
ของคาลิมไม่ตอบกลับอะไร เธอเพียงมองลูกชายของ
เธอก่อนที่จะถูกมัดติดกับต้นไม้

“ไม่เลย ลูกจะเป็นไงบ้าง”

“ผม ผมสบายดี แม่ไม่ต้องห่วงนะ
คุณอิกอร์ช่วยผมไว้ เรากำลังไปเมือง
อัลกุสต์ แม่ไปกับพวกเราไหม ผมว่าที่นั่น
น่าจะมีวิธีช่วยนะ” คาลิมพยายามพูด
ปลอบแม่ หรือจริง ๆ เขาอาจแค่
อยากปลอบใจตนเอง

คาลิมนึกไม่ออก
ว่าวันพรุ่งนี้ที่ไม่มีแม่อยู่บนโลกเป็นเช่นไร
เพียงแค่ว่าคิดถึงความรู้สึกโดดเดี่ยวแล้ว
“คาลิม คาลิมลูกรัก” แม่พูดก่อนจะ
ไถ่หนักอย่างน่าเป็นห่วง
“ลูกยังมีพ่อ มีพี่คารินนะ แม่โดนแยก
กับพวกเขา แต่พ่อนะอยู่กับ
พี่คาริน พวกเขาต้องปลอดภัยที่
เมืองอัลกุสต์แน่ ๆ ลูกไปหาพวกเขาเถอะ
จ๊ะ”

แม่ไม่ได้พูดตรง ๆ แต่คาลิมก็รู้ว่าแม่หมายถึงอะไร
แม่อยากให้เราทิ้งแม่ไว้..

คาลิมมองหน้าแม่

เธอพอมลงนิดหน่อยจากครั้งสุดท้ายที่เราเจอกัน แม่ตาเหลือง
ขึ้น และมีรอยแผลบางอย่างบนหน้า

แม่แค่ป่วยและจะต้องหายสักวัน คาลิมพูดกับตนเอง

“แม่ มาสู้ไปด้วยกันนะ” คาลิมบอกแม่ แม่แต่ตัวเขา
เองก็ไม่ว่ากันว่าสู้ของเขา คือสู้กับสิ่งใดกัน

สู้กับโรคเฮอร์pes ที่ทำร้ายแม่

สู้กับสงครามที่ทำให้เกิดเหตุการณ์นี้

หรือสู้กับเขาเองที่ दौरानจะอยู่กับแม่ต่อไป...

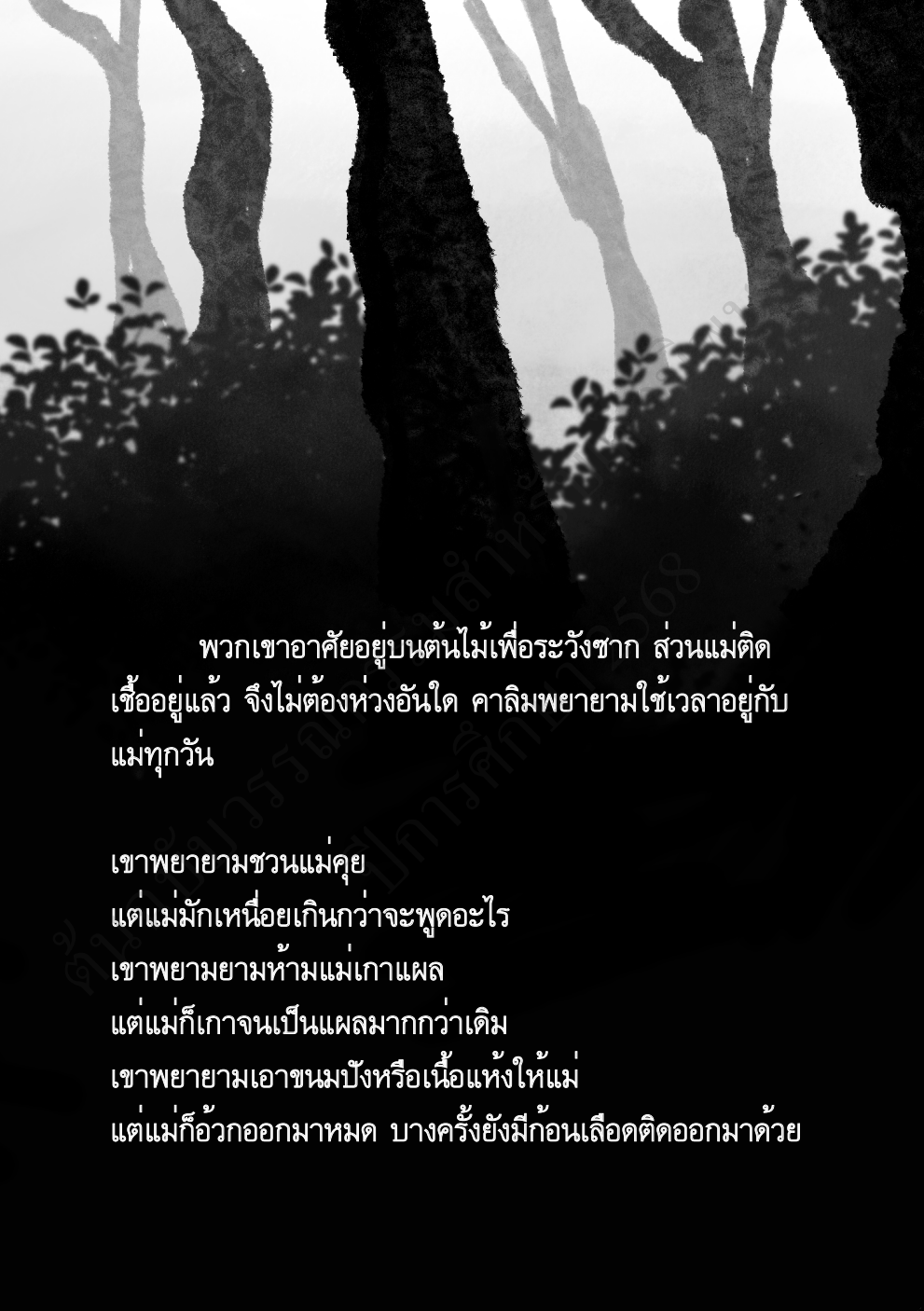
บทที่ ๖

ไศกา

ต้นฉบับวรรณกรรมด้าน ดนตรี ศึกษาศาสตร์
ปีการศึกษา 2566

พวกเขาอาศัยอยู่บนต้นไม้เพื่อระวังซาก ส่วนแม่ติด
เชื้ออยู่แล้ว จึงไม่ต้องห่วงอันใด คาลิมพยายามใช้เวลาอยู่กับ
แม่ทุกวัน

เขาพยายามชวนแม่คุย
แต่แม่มักเหนื่อยเกินกว่าจะพูดอะไร
เขาพยายามห้ามแม่เกาแผล
แต่แม่ก็เกาจนเป็นแผลมากกว่าเดิม
เขาพยายามเอาขนมปังหรือเนื้อแห้งให้แม่
แต่แม่ก็อ้วกออกมาหมด บางครั้งยังมีก้อนเลือดติดออกมาด้วย

“แม่ แม่กินน้ำน้อยนะ” เขาวางกระบอกน้ำไว้ใกล้
พอให้เธอเอื้อมหยิบ โชคดีที่อีกอร์ไม่ได้มัดแขนเธอแน่นเกินไป
เพียงมัดลำตัวให้ติดกับต้นไม้

แม่พยายามหยิบ มือของเธอสั่นรากับคนไม่มีแรง
กระบอกน้ำในมือหกเลอะเลื้อยของแม่ มีบางส่วนเท่านั้น
ที่ไหลเข้าปาก

คาลิมคิดว่าเขาทำให้สถานการณ์แย่ลง...

ตอนนี้เขาทำให้แม่เปียกชุ่มหมดทั้งตัว

“ขอโทษนะแม่ ขอโทษนะ” คาลิมพูดเสียงแผ่ว เขาไม่หวังว่า
แม่จะตอบ เธออาการแย่ลงหลังจากผ่านไปเพียงคืนเดียว
มันไวเพียงชั่วพริบตาเท่านั้น

แมื่อยังพูดคุยกับเขาในวันนั้น พอช่วงค่ำแม่ก็เริ่มบ่นว่า
เจ็บปวดทรมานเพียงใด

คาลิมอยากลงจากต้นไม้แต่อีกอร์ห้ามไว้พร้อมทวนข้อ
ตกลงอีกครั้ง เขาจึงไม่ได้ลงมา พอรุ่งเช้าแม่ก็ไม่สามารถคุยกับ
เขา^{รู้}เรื่อง

แค่คืนเดียว คืนเดียวเท่านั้น...

คำลิมเหม่อลอยคิดถึงเรื่องเมื่อคืน
จนกระทั่งเสียงหนึ่งดังขึ้น

“มะ แม่ มะ ไม เปน ลาย”

เสียงของแม่พูด มันไม่ได้ชัด แต่พอเดาความหมายได้

คำลิมนั่งไปชั่วขณะ มองแม่ที่ยังตื่นทมราณ พยายาม
เกาคอ เกาแขน แต่ยังไม่หลับ

แม่ว่ายังคงเป็นแม่
แม่ว่ายังคิดถึงเขาอยู่แม่ว่ายังเจ็บแคไหน
แล้วคำลิมคิดถึงแม่บ้างไหม...

เขาจะให้แม่ทนเจ็บทมราณแบบนี้ต่อไปหรือ

คำลิมเหม่อจนกระทั่งพระอาทิตย์ตกตึก
อีกออร์กี้เรียกเขาขึ้นมาบนต้นไม้

พวกเขาหามุมเหมาะที่พอนอนได้ พ้นผ้าให้มั่นใจว่า
จะไม่กลิ้งตกต้นไม้

ตอนนี้ถึงเวลาเข้านอนแล้ว แต่แม่ของคาลิมยังคง
แผดเสียงร้องครวญคราง

“คุณอิกอร์” คาลิมกระซิบเรียก

“หืม” อิกอร์ขานรับ

“คุณว่าผมตัดสินใจถูกไหม..” มันคือคำถามที่อยู่ในใจ
คาลิม เขาทำถูกไหมที่ยื้อแม่ให้อยู่กับเขา มันเป็นความ
เห็นแก่ตัวหรือเปล่า

มันจะเรียกว่าความรักได้หรือ
ถ้ามันเรียกว่าความรักของลูก
แต่ทำไมแม่ของเขายังเจ็บอยู่เล่า
ทำไมกัน ทำไมกันนะ
ความคิดมากมายถาโถมเด็กชาย

“อืม.. ฉันไม่รู้หรอกว่าการตัดสินใจที่ถูกคืออะไร แต่
เธอไม่ควรไขว่เขว เธอต้องเลือกเพราะตัวเธอ ไม่ใช่เพราะคน
อื่นขึ้นมา” อิกอร์พูดขึ้นหลังจากเงียบไปสักพัก มันทำลาย
ความคิดที่วนเวียนในหัวของคาลิม

“เธอยังเด็ก อย่าคิดมากขนาดนั้น เธอแค่คิดว่าวันนี้
เธอยังอยู่กับแม่ นั่นก็พอแล้ว” อิกอร์พูดก่อนจะนอนหันหลังให้
คาลิม

คาลิมไม่รู้ว่่าอิกอร์พูดเพราะตำราคาถาเขาหรือเปล่า
แต่เขาชอบคุณอิกอร์

เพราะตอนนี้คาลิมรู้แล้วว่าทำอะไรต่อไป

พระอาทิตย์ขึ้นแล้ว อีกอร์ออกไปสำรวจไม้ไผ่จากพวกเขามากนัก เพื่อระวังว่าหากเกิดอะไรขึ้น จะได้มาทันทั่วทั้ง ส่วนคาลิมลงมานั่งด้านล่างกับแม่

วันนี้แม่เขาพอมลงจนคาลิมเห็นไพลำร่าของแม่หนูเดิน ตามเสื้อผ้ามีคราบเลือด คราบอ้วกเปรอะเลอะเทอะเสียหมด

เสียงของแม่เริ่มพูดแต่คำว่า อา เพราะเธอเจ็บจนเค้นคำใดออกมาไม่ได้

คาลิมมองแม่อย่างตั้งใจ
เธอครางบางอย่าง

“อา อา เอ็บ เอ็บ อา อา อ้าน อ้าน อากอ้ออ้าน” เธอพูดติดอ่าง อาจเพราะเลือดที่จุกอยู่ที่คอ

คาลิมพยายามฟังที่เธอพูด ตอนนั้นแม่ไม่ได้มองเขาเสียด้วยซ้ำ เธอเหลือกตา กระสับกระส่าย และเกาคอจนเลือดไหลอีกครั้ง

เขาช่วยแม่ไม่ได้เพราะเขาห้ามเข้าใกล้เธอ
หากคาลิมเอื้อมมือไปหาแม่ เขารู้ว่าแม่จะเสียใจ
เพราะแม่คงไม่อยากเห็นเขาติดเชื่อหรือ...

ต้นฉบับวรรณคดี
ฉบับพิมพ์
หน้า 88

สายลมพัดโชยลมอ่อนมา
หากหลับตา Kalim คงคิดว่ามันคือป่าไผ่ที่บ้าน
แต่ไม่ว่านี่ไม่ใช่บ้าน
เขาอยู่ไกลบ้านแค่ไหนเขาก็ไม่ทราบ
แต่อย่างน้อยตอนนี้ Kalim ก็อยู่กับแม่...

“แม่รักผมไหม” Kalim พึมพำกับตัวเอง เขาไม่หวัง
ว่าแม่จะมีสติตอบกลับเขา ตอนนี้เธอคงเจ็บปวดยิ่งกว่าที่เขา
จินตนาการได้ เพราะเขารำมันเติบโตทะเลลู่วิ่ง

Calim หลับตาลง เขารู้สึกผิดที่ถามอะไรโง่ ๆ ออกไป
Calim รู้อยู่เต็มอกว่าแม่น่ะรักเขา รักพี่สาว และรักพ่อที่สุด

มันคือความจริงที่ประจักษ์อยู่แล้ว แต่ทำไมเขายัง
อยากถามแม่อีก เพื่ออะไรกัน Kalim เองก็นึกสงสัยตนเอง

“อึก อึก อา อึก” แม่พูดบางอย่าง ก่อนหันหน้ามามองเขา

แม่พยายามพูดซ้ำแล้วซ้ำเล่า แหวตาจต้องมาที่คาลิม
เธอหยุดเกาและพยายามอาสอองแซน

“ออก ออก” เธอพูดอีกครั้ง

คาลิมมองเธอ เขารู้สึกเปียกบนใบหน้า

อา... เขาร้องไห้จนได้ เขาเพลินนึกถึงคำพูดแม่ในอดีต

“การกอดนะ มันคือการเติมพลังที่ดีที่สุด” แม่เคยพูดพร้อมยิ้ม
ว่าอาแซนกอดเขาทุกครั้งที่เขาารู้สึกเหน็ดเหนื่อย

แมื่อยังคงจำได้สินะ

คาลิมยืมทั้งน้ำตา เขาพูดแผ่วเบากับแม่

“แม่ครับ แม่จะไม่เหงา นะ เพราะผมจะอยู่เป็นเพื่อนแม่เอง”

นี่คือทางเลือกที่คาลิมตัดสินใจแม้ตนจะเจ็บปวดแค่ไหน
ที่เห็นแม่ทรมาณ

แต่ตอนนั้นนอกจากเขา แม่มีใครอยู่ข้างกายแล้ว

เขายังมีอิกอร์ ยังมีความหวังที่เมืองอัลกุสต์

แต่แม่นะ... จะต้องโดดเดี่ยวที่นี่

มันน่าเศร้าจะตาย

อย่างน้อย ขอให้แม่เขา...

ที่จดจำช่วงเวลานี้ก็พอ

ภาพสำหรับเด็ก
2568

บทที่ ๗

กัณฑ์

อีกออร์กกลับมาพร้อมกระต่ายหนึ่งตัว

“วันนี้เรากินเนื้อกระต่ายกันเถอะ” อีกอร์พูดพร้อม
เอามีดมาเลาะหนังกระต่ายออก คาลิมเพียงพยักหน้าตอบ
เขา คาลิมใช้มือขวาเก็บกิ่งไม้แห้งมากอง ๆ กัน

การใช้ไม้ขีดไฟมือเดียวมันลำบาก แต่คาลิมก็
พยายามจนทำได้

เขาจุดไฟสำเร็จ หันไปอวดแม่

“แม่ ผมจุดไฟเองละ ผมเก่งไหม” คาลิมพูดเจื้อย
แจ้ว ส่วนแม่ร้องครวญอืออือ

เขาไม่รู้หรือแม่ตอบเขาไหม แต่คาลิมโมเมว่า
แม่ชมเขา แม่ชมเขากับพี่คารินตลอด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็ก
หรือเรื่องใหญ่

เพราะงั้นแล้ว ตอนนี้แม่จะต้องชมเขาแน่ ๆ

อีกอร์เล่าเนื้อกระต่ายเสียบไม้ นำมาฟิงไฟ เขามอง
คาลิมระหว่างรอเนื้อกระต่ายสุก

“ไอ้หนู ไหวไหม...”

“ไหวครับ ไหว” คาลิมขานรับ

“ผมขออยู่กับแม่ได้ไหมคืนนี้ได้ไหม มันเป็น
คืนสุดท้ายที่ผมจะได้อยู่กับแม่... ผมสัญญาถ้าได้ยินเสียง
อะไรแปลก ๆ ผมจะรีบปีนขึ้นไปทันที” คาลิมเอ่ยขอ

อีกอร์ลำบากใจ การให้เด็กอยู่กับแม่ที่ติดเชื่อ
มันอันตรายเกินไป ทว่าก่อนที่อีกอร์จะปฏิเสธ เขาก็เห็น
คาลิมส่งสายตาอ่อนวอนให้

สายตาแบบนั้นเหมือนลูกชายของอีกอร์
เวลาออกด้อมของเล่น...

ตอนนี้เด็กคนนั้นจะโตแค่ไหนแล้ว

ท้ายที่สุดอีกออร์กี้ก็ได้ปฏิเสธ เขายอมแพ้ลูกอ่อนของ
คาติมและลงมานอนข้างล่าง ส่วนคาติมยังคงนั่งคุ้ยเจ็ดยั่ว
เป็นต้อยหอยกับแม่

“แม่จำได้ไหม ผมกับพี่เคยเล่นซ่อนแอบกัน แล้วผมไป
แอบในตู้ แต่ผมร้องไห้เองแงเพราะกลัวที่มีด สุดท้ายทุกคนต้อง
มาปลอบกันยกใหญ่”

“แม่จำได้ไหม พ่อจะชอบแกล้งเอาหนวดมาถูหน้า
จนหน้าผมแทบจะเป็นแผล”

“แม่จำได้ไหม ผมเคยหิวจนร้องไห้ เพราะแม่มัวแต่ไป
คุ้ยกับป้าข้างบ้าน ผมน้อยใจมากเลยนะ แต่พอแม่ทำมันบดให้
ผมก็หายน้อยใจแล้ว”

“แม่จำได้ไหม แม่เคยถักผ้าพันคอให้ผมกับพี่ ผ้าพันคอ
ผืนนั้นมันอุ่นมากเลย ผมชอบมันมาก ๆ”

“แม่จำได้ไหม ...”

คาถิมพยายามนึกเรื่องที่จะเล่าให้แม่ต่อ แม้ว่าแม่จะฟัง
อยู่หรือไม่ก็ตาม

เขาอยากให้แม่จดจำช่วงเวลาที่มีกันและกันให้มากที่สุด

แต่เรื่องเล่าของเขาก็สะดุดลง เพราะจู่ ๆ แม่ของ
เขาก็ล้าลักเลือดออกมา เลือดของแม่เประเปื้อนไปด้วย
เลือดจนเหมือนมันกลายเป็นสีแดง

เธอครวญครางพร้อมเลือดที่ไหลออกมาไม่หยุด
กลืนสนิมตีหน้าคาลิม

เขาทนได้ แค่นี้คาลิมทนได้ คาลิมให้กำลังใจ
ตนเอง ทันใดนั้น เสียงครวญครางของแม่เขาก็หายไป
แทนที่ด้วยเสียงครีตคราดทุกครั้งที่เขาปากหายใจ

“คุณอิกอร์ ! คุณอิกอร์ !” คาลิมหันมาเรียก
อิกอร์ด้วยความลนลาน

อิกอร์ลุกขึ้นทันที เขาหันมาแม่ของคาลิมที่
กำลังพยายามกอบโกยอากาศหายใจ และหันกลับมามอง
คาลิมที่มองหน้าเขาอย่างมีหวัง

อิกอร์เหม่ปากแน่น ก่อนเอ่ยกับคาลิม

“คาลิม เธอมีอะไรอยากพูดกับแม่อีกไหม”
คาลิมเงยไปชั่วครู่ พยายามรวบรวมสติ
เขาเป็นคนเลือก เขาจะไม่เสียใจ
และเขาจะทำมันให้ดีที่สุด

เขาฉีกยิ้มให้กับแม่ พยายามให้มันเป็นรอยยิ้มที่
ดีที่สุด

“แม่ ผมรักแม่นะ รักมาก ๆ เลย ขอคุณนะครับ
ขอบคุณสำหรับทุกอย่างเลย”

คาถิมพูดเสียงลั่นเทา เขาพยายามพูดจนจบ
ประโยค เสียงครี๊ดคราดดั่งขึ้น ดั่งขึ้น และดั่งขึ้น

จนในที่สุดมันก็เงียบลง

ฟ้าเริ่มสว่างขึ้น ดวงจันทร์เริ่มลับขอบฟ้า อิกอร์และ
คาลิมีเก็บสัมภาระทั้งหมดด้วยมือข้างขวา

“พร้อมไหม” อิกอร์ถาม

“ครับ” คาลิมีตอบ เขาหันมามองแม่ที่ถูกมัดไว้กับ
ต้นไม้ แม่ร้องอืออ่าไม่เป็นภาษา เธอพยายามดิ้นให้หลุด
ออกจากต้นไม้

ตอนนี้แม่ของมีดวงตาเหลืองซีด ใบหน้าชูปตอบ
และเชื่อว่าที่ผลิออกมาเป็นกิ่งก้านตามตัว

“แล้วพบกันใหม่นะครับ” คาลิมีพูดกับแม่เป็นครั้งสุดท้าย
สุดท้าย เขาไม่อยากพูดว่าลาก่อน

เพราะอย่างไรเขากับแม่ก็ต้องเจอกันอีก
ที่ใดที่หนึ่ง อาจจะเป็นในฝัน...

อิกอร์ยื่นมือมาช่วยให้เด็กชายขึ้นมา เขาจับมืออิกอร์
แน่นขึ้นหลังม้า ตอนนี้พวกเขาพร้อมจะออกเดินทางกันต่อแล้ว
แม้ในใจคาลิมาอาจจะล่องลอยอยู่ที่อื่น

คาลิมาคิดว่ากาลเวลาหมุนเวียนไม่เท่าเด
ตอนที่เขาเจอแม่และอยู่ด้วยกัน นับเป็นเวลาสามวันที่ยาวนาน
ที่สุดในชีวิต
แต่ละวัน แต่ละคืน ที่คาลิมาจต้องมองแม่แปรเปลี่ยนเป็นซาก
เขารู้สึกการหายใจมันยากขึ้น

ทว่าหลังจากที่เขาจากแม่มา วันและคืนกลับหมุนเวียน
ผ่านไปไ้ อาจจะเพราะอิกอร์ขี่ม้าห้อยตะปิงจนลมพัดผผคาลิมา
ยุ่งเหยิงไปหมด

คาลิมาจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าทางที่เขาผ่านอะไรมาบ้าง
มันเร็วไปหมด พวกเขาพักกันสักครู่ อิกอร์ก็นั่งควมม้าอีก

พริบตาเดียวก็ผ่านไปห้าวันจนพวกเขามาถึงเมืองอัลกุสต์
พวกเขายืนอยู่หน้ากำแพงที่โอบล้อมเมือง

มันคือป้อมปราการสำคัญที่ทำให้เมืองอัลกุสต์ปลอดภัย
ต่างจากหมู่บ้านปาโยตาที่มีเพียงภูเขาเป็นกำแพงธรรมชาติ
คาลิมเหม่อมอง เขาอดนึกไม่ได้ว่าถ้าครอบครัวของเขา
อยู่ที่เมืองอัลกุสต์แต่แรก
พวกเขาจะมีชีวิตที่ดีไซ้ไหม

ทันใดนั้นอิกออร์ก็นำมือคาลิม
“ไปกันเถอะ ไอ้หนู” อิกอร์เอ่ยพร้อมมองหน้าคาลิมและกระชับ
มือให้แน่นขึ้น
“ครับ” คาลิมตอบก่อนก้าวเดินไปข้างหน้า

พวกเขาถูกตรวจโดยทหารเผ่ากำแพง คาลิมถูกขอให้ถอดเสื้อผ้า ตรวจร่างกายทุกส่วนว่าเขาไม่ได้ติดเชื้อ

เมื่อทหารมั่นใจ เขาก็ให้คาลิมหาที่ยืนรอ คาลิมเห็นอีกอร์พูดคุยกับทหารเมืองอัลกุสตันานเป็นพิเศษ เขาคาดว่าอีกอร์คงรายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่หมู่บ้านปาโยตา

“ไอ้หนู เตือนฉันไปส่งที่ศูนย์ลี้ภัยนะ” อีกอร์เดินมาหาเขาหลังจากพูดเสร็จ คาลิมไม่พูดอะไร เขาเดินตามอีกอร์ ราวกับลูกเปิดเดินตามแม่เปิด

คาลิมแอบมองบรรยากาศรอบ ๆ ตัวเมื่อก้าวพ้นประตู มันต่างจากหมู่บ้านปาโยตาที่ล้อมรอบไปด้วยภูเขาและป่า ที่นี่มีกำแพงโอบล้อม มองไปทางไหนก็มีบ้านเรือนเต็มไปหมด

ระหว่างทางเขาก็ได้ยินเสียงชาวเมืองอัลกุสต์พูดคุยกัน
เรื่องสงคราม

“เหอะ ไอ้พวกราเดนมันเอาใหญ่เพราะเรามัวแต่ชี้ขาดใจเล่า”

ลุงรูปร่างอ้วนคนหนึ่งพูดขึ้นเสียงดัง

“ใช่ แทนที่จะเจรจาสงบศึก ทำไมเราไม่ทำซากไปสู้กับมัน” บ้า
ที่อยู่ข้างกันพยักหน้าเห็นด้วย

“ต้องทำให้มันกลัวเรา ทำให้มันหลาบจำว่าเราชาวอาดาสิเก็ง
แคไหน” ชายหนุ่มตัวสูงพูดต่อ

“ใครเขาต้องการสงบศึกกัน ถ้ามีเปิดรับสมัครทหาร ผมนี้แหละ
จะลงไปสู้เอง” เด็กหนุ่มราวคราวเดียวกับกาลิมพูดเสนอตัว
“สู้เพื่ออาตาลี สู้เพื่ออาตาลี” ชาวบ้านรอบ ๆ เริ่มจับกลุ่มกัน
ตะโกนให้เสียงดังก้อง

กาลิมหยุดเดินโดยไม่รู้ตัว เขาฟังทุกถ้อยคำที่ชาวเมืองอัลกุสต์
พูด

ทุกประโยคเสียดแทงเข้ามาในใจกาลิม
ทำไมทุกคนถึงอยากรบกันล่ะ.. ถ้ายังมัวแต่รบกัน
หมู่บ้านของเขาจะเป็นเช่นไร

บทที่ ๘

เกลียดชัง

กาลิมมองกลุ่มคนที่โห่ร้องตะโกนร่ากับเสียงนเร็นเร็ง
เขากระตุกชายเสื้อคนหนึ่ง อาจจะเพราะก่อนคำถามมันสุ่มออก
เสียจนเขาเริ่มหายใจลำบาก ทำให้เขาตัดสินใจคุยกับคนแปลก
หน้า

“หืม” ชายคนนั้นหันมาถามเขา

“คุณครับ คุณรู้จักหมู่บ้านปาโยตาไหมครับ” กาลิมเอ่ย
ถาม ชายคนนั้นงุนงงกับคำถาม มองกาลิมตั้งแต่หัวจรดเท้า

สภาพของกาลิมร่ากับเด็กขอลานจนชายคนนั้นเบ้หน้า
กระนั้นเขาก็ตอบ “อ้อ หมู่บ้านที่โดนซากถล่มนะเหรอ”

“ครับ คุณคิดว่าชาวบ้านที่นั่นเป็นไงบ้าง..”

“ต้องแค้นชาวราเดนลี มันทำกับหมู่บ้านพวกเขาไว
มาก ฉันทันทีเลยว่ตอนนี้ชาวบ้านที่นั่นต้องโกรธเคือง
และอยากถล่มพวกมันแน่ ๆ” ชายคนนั้นตอบพร้อม
หัวเราะรำ

กาลิมไม่พูดอันใดตอบ ชายคนนั้นจึงหันกลับไปร่วมวง
กับกลุ่มคนต่อ

ชาวบ้านปาโยตาอยากให้เกิด...สงครามนะหรือ
ไม่เลย ไม่เลยสักนิด

สงคราม สงคราม สงคราม สงคราม

คาติมเกลียดมัน เขาเกลียดมันมาตลอดชีวิต
เขาคุ่นเคืองทุกสิ่งที่ทำให้เกิดสงครามขึ้น

เพราะมัน ทำให้เขาต้องทนกับเสียงนำพวาทูกันทุกคืน
เพราะมัน ทำให้เขาต้องสวดภาวนาอ่อนน้อมพระเจ้าให้มีชีวิตอยู่

เพราะมัน ทำให้เขาต้องจากบ้านมาไกล
เพราะมัน ทำให้เขาไม่ได้เจอครอบครัว
เพราะมัน ทำให้เขาต้องเจ็บตัว
เพราะมัน ทำให้เขาต้องทนกินเนื้อแห้ง ๆ และขนมปังหยาบ ๆ

และเพราะมัน ทำให้แม่ของเขาต้องตาย

“คาลิ” เสียงตะโกนหนึ่งดังขึ้น
เขารีบหันไปมองด้วยความคาดหวัง
คนที่เรียกเขาจะต้องเป็น...

“หายไปไหนมา แล้วทำไมถึงร้องไห้ล่ะไอ้หนู” อิกอร์
เดินมาหา พร้อมทำหน้ากังวล ตอนนี้ตัวอิกอร์ชุ่มไปด้วยเหงื่อ
จากการวิ่งตามหาคาลิ

คาลิเองก็เพิ่งรู้ว่าตนร้องไห้ เขาเอามือปาดน้ำตา
จนมันหายไปจากหน้า

คาลินึกซ้นตนเองที่แวบหนึ่ง เขาคิดว่าพ่อจะมาหา
เขากระชับเสื้อคลุมพอก่อนเอยกับอิกอร์

“ไปกันต่อเถอะครับ” เขาจับมืออิกอร์ ก่อนจะเดินจาก
พื้นที่นั้นไป

รวมสำหรับเด็กนิพนธ์
ศึกษา 2568

คาลิมและอิกอร์มาถึงศูนย์ลี้ภัยในที่สุด
อิกอร์ดันหลังเด็กชายเข้าประตู
“เข้าไปสิ เราต้องจากกันแล้ว” อิกอร์พูด
คาลิมไม่ยอมเข้าเสียที่เงินอิกอร์สงสัย

ในจังหวะที่อีกรกำลังถาม คาลิมก็หันหน้ามา
พร้อมสวมกอดเขาไว้

“ขอบคุณครับ ขอบคุณสำหรับทุกอย่างเลยนะครับ”
คาลิมพูดเสียงเบาด้วยความเขินอาย

อีกรเห็นท่าทางเด็กขายก็อดหลุดซ่าไม่ได้

คาลิมตกใจ เพราะตั้งแต่ร่วมทางมาอีกรไม่เคยยิ้ม
เลยนี่จึงเป็นครั้งแรกที่คาลิมเห็นอีกรยิ้ม

“ดูแลตัวเองดี ๆ ละไอ้หนู” อีกรกล่าวก่อนลูบหัวเด็ก
ขายเป็นครั้งสุดท้าย

คาลิมอยากยืนกอดอีกรอีกสักพัก แต่มันคงถึงเวลาที่
พวกเขาต้องแยกย้ายกันแล้ว

เวลาราวสองสัปดาห์ผ่านรอนผานหนาวของคาลิมและ
อีกรคงต้องสิ้นสุดลง

“อืม คุณก็ด้วย” คาลิมพูดพร้อมปล่อย เขาหันหลังเดิน
เข้าไปในประตู

ไม่หันหลังกลับมามองอีกรอีก

ในศูนย์ลี้ภัยไม่ได้มีแค่คนจากหมู่บ้านปาโยตา ยังมีคน
จากเมืองรุริคที่ลี้ภัยมาเช่นกัน พวกเขาทุกคนล้วนต้องจากบ้าน
มาเพราะไฟสงครามที่แผดเผาพื้นดิน

คาลิมมองซ้าย มองขวา

กวาดสายตามองทั่วโถงใหญ่ที่รองรับคนร่าหรรษา
เดินจนทั่ว

ไม่ว่าที่ไหน ก็ไม่มีพ่อหรือพี่สาว

ไม่ ไม่หรรษา

พ่อกับพี่คารินจะต้องตามมาทีหลังแน่ ๆ คาลิมอาจจะมาถึง
เร็วเกินไป

เขาปลอบประโลมตนเอง ใช้มือขวาลูบไหล่ตน
แล้วมันจะผ่านไปด้วยดี..

คาลิมหาที่นอนในพื้นที่ว่าง

ในแต่ละวันของศูนย์ลี้ภัยไม่มีสิ่งใด นอกจาก กิน นอน และ
ฟังรายงานจากวิทยุ

ทุกคนมีสภาพไม่ต่างจากคาลิมมากนัก มีชุดมอซอ
หนึ่งตัว และเนื้อตัวมอมแมม พวกเขาไม่ได้อาบน้ำ เพราะ
มันเป็นการสิ้นเปลืองทรัพยากรของเมืองอัลกุสต์

โชคดีที่ทหารเมืองอัลกุสต์ไม่โหดร้ายถึงขนาดจะไม่
ให้อาหารพวกเขา แม้อาหารเหล่านั้นจะเค็ม ระคายคอ
หรือน่าสะอើนแค่ไหน

พวกคนลี้ภัยเช่นคาลิมก็ต้องทนกินไปเพื่อมีชีวิตอยู่

ช่วงวันที่คาลิมมาถึงใหม่ ๆ เขายังคงนับวันที่ผ่านพ้นไป
ฟังทุกรายงานจากวิทยุ

คาลิมสวดภาวนาในทุกคืน
หวังว่าจะพบพ่อและพี่คารินในสักวัน

ทว่าพระเจ้ามิได้รับฟังคำขอของคาลิม
คาลิมเลิกนับวันตั้งแต่เขาอยู่ที่นี้ครบหนึ่งเดือน
พ่อและพี่ไม่เคยปรากฏตัวเลย

คำลิมโกรธแค้นทุกอย่าง

เขายากกรีดร้องสุดเสียง
อยากจจะร้องไห้จนน้ำตาเหือดแห้ง
อยากทำลายข้าวของที่มันรุกราน
ทว่าเขาทำไม่ได้ เพราะตอนนี้มีเพียงแค่คำลิม
คำลิมที่โดดเดี่ยวไร้คนเหลียวแล

ทุกคนต่างอมทุกข์
สายตาเหม่อลอยไม่ได้สนใจว่าคนข้าง ๆ จะเป็นอะไร
หากคำลิมร้องไห้ แล้วใครจะเห็นใจปลอบคำลิมเล่า..

กาลิมจึงทนให้แต่ละวันผ่านไป รู้ตัวอีกทีก็ผ่านไปหนึ่งปี
สงครามจบลงในที่สุด การเจรจาประสบความสำเร็จ
สองประเทศจับมือกันรวากับไม่เคยคิดร้ายกับอีกฝ่าย

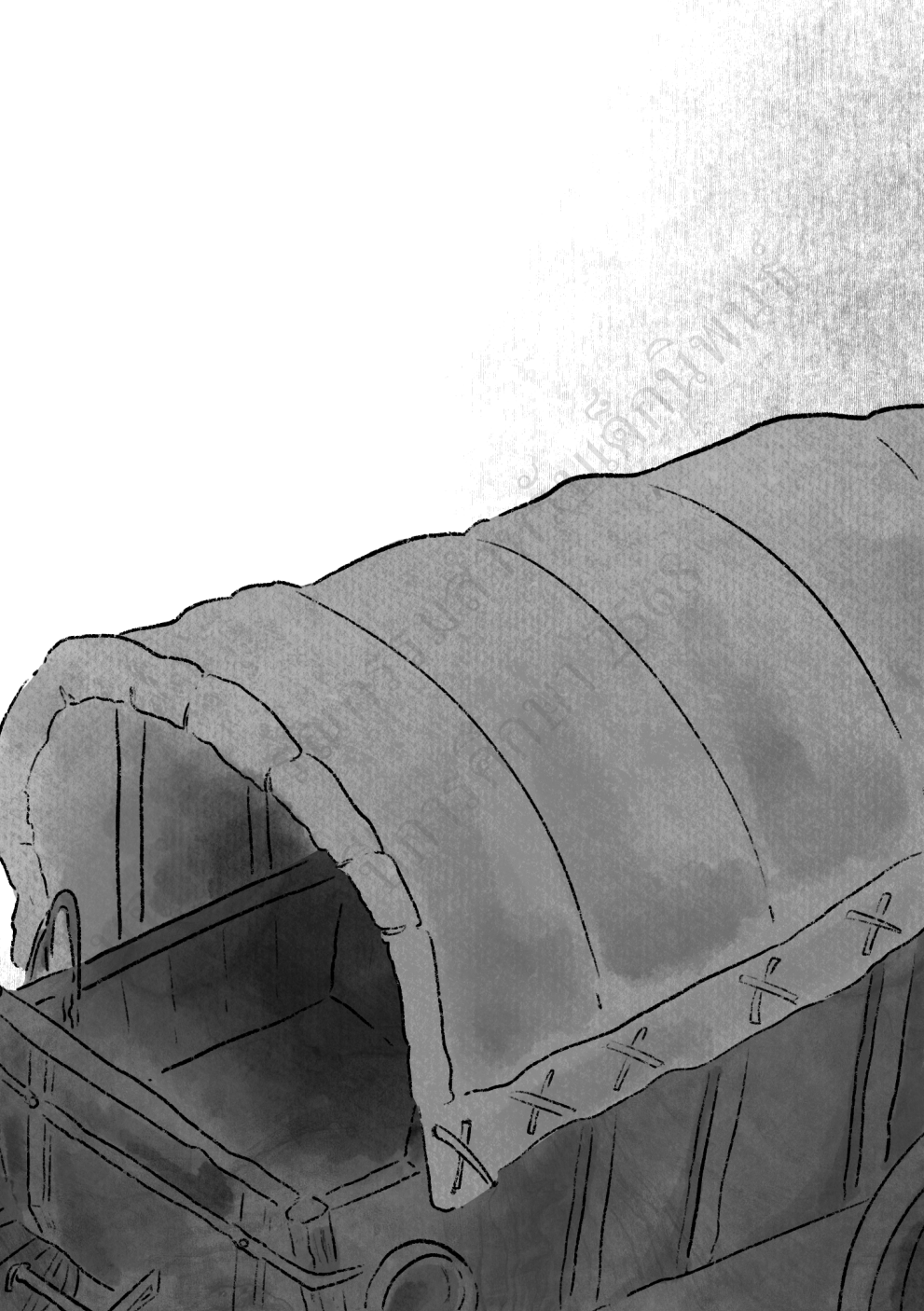
เมื่อสงครามจบ ศูนย์ลี้ภัยก็ปิดตัวลง มีเกวียนรอให้
พวกเขากลับบ้านเกิด เพราะชาวเมืองอัลกุสต์ไม่ยากให้มี
คนนอกมาใช้ทรัพยากรของตนไปมากกว่านี้

กาลิมขึ้นเกวียนกลับหมู่บ้านปาโยตา รอบตัวเขาพอมี
คนที่เขาเคยเห็นหน้าค่าตาบ้างจากในอดีต

การเดินทางกลับหมู่บ้านปาโยตาไม่ต่างอะไรจากตอนที่
กาลิมเดินทางมาเมืองอัลกุสต์กับอิกอร์

มันส่ายไปส่ายมา หัวกาลิมโขกกับเกวียนหลายครั้ง
แต่เขาไม่ปรืปากบ่นอันใด เพียงนั่งทอดเข่าจนในที่สุดก็ถึง
หมู่บ้านปาโยตา

กาลิมก้าวลงมาจากเกวียน มองหมู่บ้านปาโยตา
บ้านเกิดของเขา...

ซาก

มันคือซากหมู่บ้าน เพราะไฟสงครามแผดเผาทั้งซากศพ
และบ้านของกาลิมเขาพยายามเดินคลำหาทางกลับบ้านตนเอง

ตอนนี้บ้านเขาเป็นซากสีดำทะมึน โชคดีที่มันยังพอ
อาศัยได้ กาลิมคิด

เขาเดินเข้าบ้าน มองรอบห้องที่ไม่เหมือนเดิม
ไม่มีโต๊ะ ไม่มีเก้าอี้ หรือเตียง

มีแต่ซีเถ่า ที่กาลิมก็ไม่ว้าวมันคือเถ่าจากบ้านของตน
หรือจากซากศพใคร

กาลิมกวาดพื้นด้วยสองแขน ก่อนจะนั่งลง

ซากอดชาตนเอง เหมือนมองหน้าต่าง

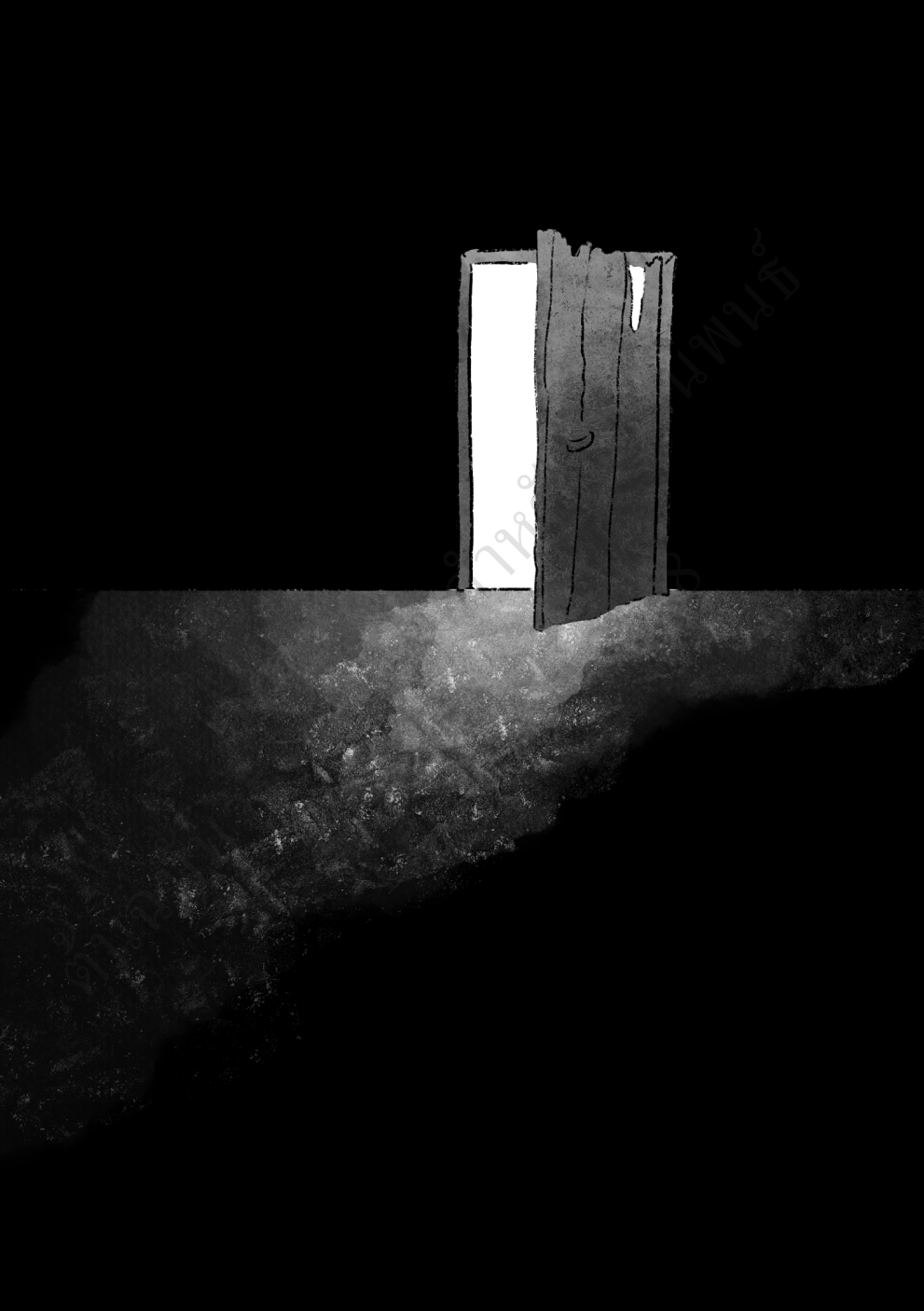
เมื่อสงครามจบลง
มีเพียงซากที่คงเหลืออยู่
ซากศพทหารและชาวบ้าน
ซากบ้านเรือนที่เสียหาย
และซากความทรงจำครั้งยังมีความสุข

ทุกอย่าง กลายเป็นซาก เพราะสงคราม

คาลิมไม่รู้ว่่าต่อจากนี้เขาจะมีชีวิตเช่นไร
เขาคิดถึงคำพูดอีกอร์
“เฮงซวย” เขาพิมพ์กำกับตนเอง

โชคดีเสียจริง
ที่สงครามยังเมตตาไว้ชีวิตที่น่าสมเพชของคาลิม

เสียงเคาะกรอบประตูดังขึ้น
คาลิมหันไปมองก่อนเบิกตากว้าง
ประกายชีวิต เปล่งแสงขึ้นมาอีกครั้ง

๑๒
แด่ผู้สูญเสีย

ขอขอบคุณครอบครัวและกัลยามิตรทั้งหลาย
ที่สอนให้เรียนรู้การพบเจอและการจากลา

เมื่อสงครามเกิดขึ้น
สิ่งใดเล่าจะคงเหลือนอกเสียจาก
ซาก